

SETMANARI DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya.

SORTIRÁ LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »
Extranjery
Ultramar. » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de Petritxol, 6, quart.
Despatx: de 12 à 2.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . 0'15 »
» » pera
los no suscrits. . . 0'20 »

Notas Históricas

Anava lo catalanisme prenent vol, pero feya falta un giro decissiu que aixamplant sa esfera d' acció, lo fes sortir del terreno literari-científich en que fins alashoras havia viscut, lo fes entrar en la via d' una política activa, després de consultar tots los elements que 'l formavan y concretar las aspiracions de tots los que s' anomenavan catalanistas baix una bandera comú.

Estava destinat á fer lo que podríam dirne tanteig ó reconeixement de terreno, algú que no fós dels que fins al moment s' havían fet nom com á poeta ó literat; se necessitava un home d' empresa y apte en las bregas polítiques, pero de historia neta é intatxable, pera dur la iniciativa de la nova idea.

L' home surtí y lo tanteig va ferse en Octubre de 1880, convocant la redacció de lo *Diari Català*, lo primer «Congrés Catalanista.»

Publicada la convocatoria del Congrés, lo número de representants inscrits aviat passá del miler y semblava que la major armonía regnava en las sessions d' aquesta Assamblea popular, la major representació deliberant que fins ara s' ha reunit á Espanya. La importancia de tan trascendental acte fou desseguida vista per los homes dels partits polítichs centralisadors y veyent en la manifestació catalana las primeras guspiras d' un foch potent que tart ó dejorn podria ferlos cendra son modo de viurer á espatllas del poble, se juntaren pera matar en flor lo primer movi-

ment sério de revindicació de la autonomia de la Regió nostra.

Seguint la política de divideix pera guanyar, procuraren obtenir nombraments de membres del Congrés, cosa fácil donada l' amplitud de las Bases de organizació y luego despertaren la gelosia de alguns poetas en contra de la personalitat respectable de D. Valentí Almirall, fundador y director del *Diari Català* y ánima ensemps del Congrés convocat. La sessió primera tingué lloch en lo gran Saló de Cent de casa la Ciutat y aquell día memorable, lo 9 de Octubre de 1880, presenciá sa històrica sala una lluyta gran entre los dos bandos en que alashoras quedá dividit lo catalanisme, avans encara de pendrer forma.

Los fautors de la discordia decidiren al grupo format al voltant del periódich *La Renaixensa* á lluytar en contra de la bandera alsada per lo *Diari Català*, fentlos veure que abrigava miras polítiques y que lo catalanisme no devía serho may. Interessos mercantils llastimats ó amenasats á judici dels que 'ls manejava, y amors propis ressentits ó vanitats ofesas, donaren forsa á las veus llensadas per los polítichs d' ofici y la oposició aná creixent. Lo Diari organizador de la Assamblea publicá y repartí la candidatura pera la mesa, quins noms eran los de D. V. Almirall, pera la presidencia, de D. Frederich Soler y don Ramón Arabia y Solanas, pera las vis-presidencias, y los de D. Rossendo Arús, D. Joan Maluquer Viladot, D. Narcís Campmany y D. Emili Vilanova, pera las Secretarías.

Los instigadors de la discordia, propagavan la candidatura de D. Albert de Quintana, gosant

ferla precedir del epígrafe de *candidatura no política*, á fi de fer repulsiva la que no duya cap epígrafe, perquè cap ne necessitava, puig que los noms en ella estampats eran per si sols garantia suficient de probitat y mereixían lo general respecte.

La votació fou empenyada, pero la bondat triunfá de la malícia y los noms recomanats per lo *Diari Catalá* obtingueren cents vots de majoria. Los votants passaren de 900.

Lo recort d' aquella diada ha quedat sempre més imprés en la memoria nostra y may nos hem arrepenit de haver seguit los impulsos del nostre cor, que 'ns dugué en aquells moments á votar la candidatura vencedora, quan encara no teníam la honra de haver treballat concixensa y amistat ab las personas que la composavan; puig allavors l' autor d' aquestas *Notas* feu sa entrada de neófit en lo catalanisme militant.

J. S.

Teatro Catalá

L' HEREU JORDI.—Drama en tres actes y en vers, estrenat la nit del 21 del corrent en lo teatro de Novetats; obra original de D. Pere A. Torres.

Conté la obra del Sr. Torres, bellesas y defectes, pero aquéllas superan en gran á n' aquets. Total la acció del drama gira al entorn del protagonista Arcís, ó sia l' hereu Jordi, quina pintura de caràcter es hermosa y dona lloch á interessants situacions dramáticas.

Los restants personatjes tots son secundaris al costat de la relevant figura d' Arcís.

No obstant, lo tipo resulta per complet creació de la fantasia del autor, puig que l' hereu Jordi en la vida real, no li haguera fet tanta falta lo no saber de lletra, com n' hi fa en la fábula del Sr. Torres.

Lo final del primer acte es de un efecte natural y dels més ben trobats qu' hem vist, y es llástima que resti del tot olvidat aquell efecte per resultar que lo baylet fill de la Teresa, es un xerrairet que després de fer esperar que ell treurá al amo d' apuros llegint las cartas que anhela descifrar, no sab llegirlas y tot queda com avans. La situació de la dona d' Arcís, es en més d' una ocasió poch justificada y resulta dolent lo tipo del vulgar seductor de D.ª Ramona.

La tempestat del final del tercer acte posada allí pera donar un tó melodramátich á la escena, hi sobra á nostre entendre y perjudica la serietat de la situació.

Ara, acceptant las cosas en lo terreno que l' autor las ha colocat, ja hem dit que 'l drama te passatjes hermosíssims. La versificació es fina, cuydada; y lo llenguatge usat es propi y escullit. En resúm: *L' hereu Jordi* es una producció que sense despertar un interés superlatiu, con mou y agrada, es obra que honra al seu autor y sosté dignament lo nom que en lo teatro catalá ab justicia gosa.

La interpretació per part dels actors fou ajustada.

Lo Sr. Simó, al qui vam sentir per primera vegada, va agradarnos; son paper era difícil, pero va saber surtirne ayros.

J. BRÚ.

¡QUI... COMPRA... MADUIXAS! — Quadro de costums barceloninas en un acte y en prosa, original de don

Emili Vilanova, estrenat la nit del 25 del corrent en lo teatro Catalá de Romea.

L' inimitable *historiador* dels barris de Ribera ha donat á la escena un altre de sos quadros populars. ¿Quí no ha llegit y quí no recorda aquell *¡Qui... compra... maduixas!*? Quina frescor, quina espontaneïtat avalora aquell quadro tan ben sorprés, tan ben arrenecat del natural!

Lo Sr. Vilanova ha tingut á be donarlo á la escena y en aixó no hi ha res que dir. Pero 'l quadro portat á las taulas, ¿ha guanyat? De cap manera. En primer lloch en la adaptació escénica s' hi nota la falta d' acció, base de tota obra dramática y en según lloch, s' hi han hagut de afegir váris epissodis que talment semblan allí enganxats pera suplir la falta d' acció y que desmereixen del resto de la obra.

Per altra part, algunas de las escenas de la producció del Sr. Vilanova resultan llargas, y deslluïdas las finals, desde que 's presenta 'l marit de una de las maduixaires.

Fora d' aixó, en *¡Qui... compra... maduixas!* abundan los acudits y las frases graciosas que sols posseheix lo Sr. Vilanova y que ab tant art sab posar en boca de la gent que retrata. Ademés, alguns dels personatjes, no tots, que intervenen en l' acció, son molt ben presos del natural, acusant la experta mà del autor.

Los actors que interpretaren la obra estigueren en general insegurs, dihent sos respectius papers ab sobrada lentitut y resultant ademés flachs los conjunts.

Se distingiren no obstant las Sras. Monner y Parreño y los Srs. Capdevila, Goula, Soler y Fuentes.

M.

LO DIA DELS MORTS

*Memento homo quia pulvis es,
et in pulverem reverteris.*

Las creus pel buf del vent arreballadas se tornan á adressar al cementir, com fitas que la mort las ha clavadas senyalant que la vida ha de finir.

Las coronas y flors enmustehidas son cambiadas pels vius ab greu dolor, com las rasses per altrás son suplidas, com lo plor dels d' avuy per altre plor.

¡Oh, jorn dels morts! Terrible remembransa per la vida qu' un somni la consum; foch d' estopa qu' al cel mira enlayrantse durant l' eco d' un ay sa clara llum

Avuy, olvidant tots las lleys cristianas al cementir aném pera plorá, y acatant inconscients las lleys paganas á la materia vil llohém en vá.

Atrets per un inán, formant cadena los passos dirigim vers tant trist lloch, qui plorant enconjit de tanta pena, qui com los enterrats lo rostre groch.

Egoistas, cobarts y miserables plorém, pero ¡ay! plorém per que més tart á eix lloch que guarda sers innumerables anirém corromputs també á parar.

Y allí, pel nostre cos que tenint vida per revolcarse, altiu cobdicia un mon,

ab un clot de deu pams la terra 'l mida
y entre cendras y fanchi ben prest se fon.

Nostres carns en no res se converteixen
quedant los ossos sols de nostre ser,
ossos que fins los cans famélics deixan
y com rochs escampats cull lo fosser.

¡Oh, vida!... foch follet que l' espay crusa,
aeréolit que ratlla ab fúria 'l cel,
torment del cos que sens descans l' acusa,
y quant mort se soterra com l' arrel.

Plorém, plorém los vius als qu' en pau restan,
que á nosaltres ben prest nós plorarán;
rendim sagrat tribut als sers que infestan
la terra d' hont may més s' aixecarán.

Aném, ajermanats, junyits pels llassos
del amor que 'ns inspira 'l Creador,
á petjarne la terra de llurs fassos
y als justos tributém fúnebre llor.

Y morimnos allí rabiand com gossos
al veure de quin modo 'ns mosseguém
envejosos, los cors fent en mil trossos,
renegant d' aquest Deu á qui adorém.

Preguéu avergonyits, vensuts de rabia,
als cuchs que ab nostre orgull se nudrirán,
que al mon tancats com fera dins la gabia
un cuch devant nosaltres es més gran.

Puig tota l' altivesa es un deliri,
y allí sols lo xiprer pot esse altiu,
que com rey y senyor del cementiri
nudrintse de la mort enlayrat viu.

¡Oh jorn dels morts! trist jorn d' angoixa inmensa;
jó 't saludo y 't canto resignat,
perque avuy lo mortal es quan més pensa
en que te de morir... com tot lo nat.

IGNASI IGLESIAS.

LA CASTANYADA

Per més que las costums se vajan cambiant, may
falta qui, en tant que las foras li permeten, las con-
serva y las venera ab gran carinyo y, á tant arriba 'l
seu amor envers tot lo qu' es de la vellura, que una
cosa essent vella ja es bona.

Lo senyor Vicens es un dels tals. Guarda ab tota
fidelitat las costums y usansas que 'ls seus pares li
van ensenyar y prou qu' ho diu sempre que primer
deixaria de dirse Vicens, que faltar á cap dels preceptes.

Ell no deixa de celebrar cap diada per mica senya-
lada que siga.

Ell per Nadal menja gall y turrons per Cap d'any,
y pels Reys neulas, per Sant Joseph matons, per Pas-
qua compra un bé, y en una paraula, 'l Vicens fá las
cosas de la mateixa manera are que cinquanta anys
enrera. Porta encare gorra d' estám y gambeto y cada
any, quan vá á seguir monuments, tréu lo barret de
copa de quan se vá casar, lo primer y únich que ha
tingut.

Al demès, la diada de Tots Sants es una de las que
celebra ab major alegría. ¿Saben per qué? Perque al

vespre 's fá la castanyada. ¡Qué li agrada aquesta
festa! ¡qué content está!

Aném á dir qu' are no es com avans qu' era més
jove y tenia més humor; pero tant se val, ell per aixó
ab la seva: si las camas li flaquejan y ja 's vá encor-
vant (déixinse que ja passa dels setanta!) 'l delit en-
care hi es.

Ja he dit que avans la castanyada á casa del senyor
Vicens era una festa en tota forma que potser en cap
altra casa 's celebrava tant be y ab tanta alegría.

Are, per aixó, Deu n' hi dó; 's fá tot lo que 's pot y
bon profit.

Hi disfruta ell contant de la manera que trenta anys
enrera 's menjavan las castanyas á casa seva. Y si li
sentissen contar á n' ell mateix!... Tant vellet com
es, se tréu deu anys de sobre quan ho recorda.

Figuréuvos que 's llevava de bon matí y cap á missa
de set á Betlém; després anava á comprar las cas-
tanyas, qu' aixó y torrarlas era feyna seva y que n' es-
tava tot cofoy, y desseguida tornava cap á casa. En
havent esmorsat feya mudar al noy, en Nando que li
deyan, y pare y fill se 'n anavan un xich á pendre
'l sol á la Esplanada, tot fent temps esperant las dotze
y quan era si fá ó no fá mitj día, davan la volta per la
Muralla de mar y compravan los panallets, tot enfa-
dantse lo senyor Vicens perque 'n Nando 'n volia un
y 'l seu pare no li volia dar, perque deya que li qui-
taria la gana de dinar.

A la una dinavan com cada día, sense fer cap extra-
ordinari, per poder menjar més al vespre qu' era quan,
com se sol dir, las ollas surtian de test. Jo estich segur
qu' en tot lo dia hauria dit res, per enraonar més á
la nit.

Després de fer la mitj-diada, 's mudavan tots, lo
senyor Vicens, la seva dona, la Tereseta y en Nando y
pare, fill y esperit sant, feyan cap al cementiri; dona-
van quatre toms per aquells carrers de ninxos, llegint
totas las dedicatorias de las coronas y quan ja estavan
cansats se 'n tornavan cap á casa y sopavan.

Desseguida 'l senyor Vicens torrava las castanyas ab
una olla foradada, operació que l' havia de fer ell pre-
cisament, perque ja ho deya, que no se las menjaria
de gust si las torrés un altre.

Allá á las vuyt comensavan á compareixe 'ls parents
y coneguts de la casa ab tot un batalló de quixalla,
que aixís que arribavan ja feyan enfadar als grans per-
que 's disputavan y tot ho feyan anar en renou.

Quasi tots los vehins de l' escala hi baixavan també
á fer la castanyada, perque, val á dirho, 'l senyor Vicens
se feya ab tothom; qualsevol favor que li demanes-
sin no més tenían que dirli: senyor Vicens, que tindrà
la bondat d' aixó ó d' alló altre? y ell trás, trás, ab
aquella voluntat qu' ho feya. Dels vehins, per aixó, no
hi havia res que dir: eran tallats ab lo mateix patró.

La Tereseta arreglava la taula. Una ampolla de vi
bó á cada extrém, y la plata dels panallets col·locada
al mitj, feya glatir á la gent menuda tot fent *pertent*,
com deyan, als grans per altó de quants m' en do-
narà, mare?

—Vés, no m' amohinis que no estich per tu.

—Si vés, á l' Arciset n' hi donarán un més que á mí.
Y per aquest istil los menuts no feyan mes que somi-
car y fer rebequerías.

Y 'l senyor Vicens desde dintre la cuyna, tot reme-
nant las castanyas, també 'ls renyava dihenthi la seva
y quant tots ja 's cansavan de tant esperar, llavors sor-
tia ab un devantal de la Tereseta, que s' havia posat
per no embrutarse, y abocava l' olla de las castanyas
sobre la taula, no sens que 'l renyés la seva dona trac-
tantlo de poch cervell y tabola perque tot ho embrutava
que feya llástima.

—Y be, contestava ell, avuy tot se permet.

Apa, tothom comensava á pelar castanyas, bufant-se 'ls dits porque cremavan tant.

—Deuhen ser cuytas al foch, deya un ab una castanya entre dents que de tan calenta li cuydava embutllifar la boca.

—Je, je... si que creman.

La canalla plorava porque 'ls en hi donavan pocas quidant:

—Jo 'n vull més. Jo també vull fer la castanyada!

—Aquest me n' ha prés una.

—Oy que no; que li ha caygut á terra.

—Miri, en *Ricardu* diu mentidas.

—Vaja, feya 'l senyor Vicents ab aquell tó carinyós, ja no hi tornarà may més ¿no es veritat? are esteu quiets y no 'us baralléu.

Y vinga despatxar castanyas y panallets; l' un cri-dava per aquí, l' altre per allá; las noyas jovenetas (que també n' hi anavan) y 'ls xicots que comensavan á volguerla pintar, feyan broma tirantse pallofas; altres cantavan; los homes grans no feyan més que riure á fer lo plaga y lo senyor Vicens se 'ls contemplava á tots ab lo cor plé d' alegría, ab aquella rialleta de satisfacció... que, vaja, cap altre vetlla de l' any la pas-sava tant á plér.

Quan tot ja estava acabat y á sobre la taula no hi quedavan més que las dugas ampollas, los gots y la plata dels panallets, tot buyt, llavors se dèya 'l rosari (durant lo qual quasi tothom quedava dormit) y des-prés cada hù desfilava pel seu cantó.

Més tart lo senyor Vicens se ficava al llit y encare l' hi semblava sentir lo burgit dels crits y de las riallas.

Ell hauria volgut passar tot un any ab un son y que al despertar-se s' hagués trobat á Tots Sants de l' any següent.

Are no es ni la meytat de lo que era; pero, per aixó, 's celebra la diada.

—Encare que l' hagués de fer sol, diu lo senyor Vicens, á casa 's faria la castanyada.

P. BLANCH Y R.

A COLON

D' amor y pau te d' esser; de fé y de gloria 'l cántich que brolli de ma lira ¡oh geni del Atlántich!

á ton loor fervent;

á tu que vas portarnos del lluny del lluny un dia una illa de esmeragdas y un mon en flor que eixia d' un mar d' onas d' argent.

M' apar com veure en somnis, tos tres vaixells á l' hora solcar las blavas onas ab sa tallanta prora del infinit Mar Gran;

m' apar veure los velas de tos vaixells infladas pel vent Terral que xiula bressante en las onadas, tot empenyente avan.

Y en tant lo sol s' amaga. Sa testa esplendorosa n' ajup entre boyradas de mareperla y rosa que de bressol n' hi fan; demá eixirá altra volta de dins son llit de onadas y passarán las horas y passarán jornadas y seguirás tu avant.

¡Avant y avant per sempre! Tas frágils carabelas com més avant més lliscan deixantne tres estelas com á polsim d' argent;

y á dalt de cada antena tos gallardets cimbren orlats per las dauradas ratxadas que 'l voltejan del sol tot just ponent.

De cop las salabrosas y festivals aromas del blau espay s' allunyan y mil prenyadas bromas entelan cel y mar; y s' inflan las onadas y la tempesta estalla y lo Mestral bramula y 'l llamp fréstech devalla l' espay fent trontollar.

Y tu veyent alsarse las onas, com montanyas vers á las negras boyras que ab formas ben estranyas mortallan lo cel blau, cercant en mitj dels núvols la estrella vespertina, caus de genolls y resas plorós á la Regina patrona de ta nau.

Y la tempesta minva, s' en van las nuvoladas y 'l cel més pur s' ovira y 's gronxan las onadas mes dolsament que may; y entre 'ls cantars més dolsos que va llsent cada ona se sent un crit de ¡Terra! que entre 'ls vaixells ressona y 'l repeteix l' espay.

Y quan á trench d' aubada son brillejá apagaren las bellas estrelletas y 'ls aucellets cantaren volant alegrement; vejeres á la vista, plorantne d' alegría una illa d' esmeragdas y un mon en flor que eixia d' un mar d' onas d' argent.

PERE MONISTROL.

Servey de fora.

BADALONA.—En lo teatro Zorrilla lo diumenge últim va representarse lo drama trágich *Barba-Roja* que tants aplausos va obtenir en lo «Romea» la temporada anterior. També va representarse la bonica comedia en un acte: *Pare y Padri*. Lo Sr. Borrás, director de la companyia, te aquí molts simpatías y la funció va veurers molt afavorida.

T.

MANRESA.—En lo teatro de la societat catalanista «Lliga Regional» va representarse lo diumenge últim lo drama *Muralla de ferro*, en quina execució va distingirse lo Sr. Sastre. Luego la noyeta Aurelia va declarar ab gracia lo monólech *Nena, dona y mártir*.

La concurrencia sortí molt satisfeta de la funció.

A.

MATARÓ.—En lo teatro «Euterpe» una de las darreras funcions catalanas que ha representat la companyia que tan acertadament dirigeix lo primer actor D. E. Borrás, ha sigut lo drama *Lo Pubill*, de D. F. Soler.

La concurrencia regular, los actors be.

L.

LA RIERA D' ARGENTONA

Ay, riera d' Argentona!
jo 't vegí 'l passat Agost,
ab los marges cuberts d' herbas
y floretas de colors:
quan lo sol d' estiu bessava
sobre teu los seus raigs d' or;

quan la brisa marinera
de la part de Mataró
s' enduïa de tas pinedas
los resinosos olors.

La estimada esposa meva
respirava 'l saborós
alé de la exhuberanta
y alegre vegetació.

Allí arrencava un bri d' herba,
una fulla, un florit brot;
se dibuixava en sos llavis
descolorits, intens goig;
en sas galdas esgroguehidas
hi sortia la rojor,
una alenada de vida
s' espargia per son cos
y cercant lo doís amparo
del meu bras, que ab tan vigor
s' hi enlassava que sentia
sas fortas palpitacions,
me parlava d' esperansas
y de jorns de ditxa nous,
com si comensés llavoras
l' esclat dels nostres amors

Com ella vòlia créuer
tan bonicas il·lusions;
las esperansas me duyan
també sos placívols mots
que 'm semblavan l' armonia
sublim de la Creació,
prenent vida y hermosura
per los glatits de son cor
y per las miradas dolsas
que la espargian á dolls.

Mes ¡ay! que en mon cap bronzia
igual que un pregó de mort,
la veu freda de la ciencia
que 'm deya sens compassió:
—Per ella no hi ha esperansa
fins te contats los seus jorns;
sols hi ha vida en sas miradas
perque son totas amor.

¡Ay, riera d' Argentona!
ja no 't miraré altre cop
ab los marges cuberts d' herbas
y floretas de colors.

Ma estimada esposa es morta.
morí al marcirse las flors,
al tornarse pols las fullas
y branquillons sechs, los brots;
quan lo baf de neu baixantne
del Montseny y del Montgrony
en sos ulls glassant las llágrimas
clogué sos esguarts d' amor!

SIMÓN ALSINA CLOS.

Teatros locals

Principal.—Entre las obras vellas y *La Herencia*, producció darrerament estrenada, va fent la viu viu. Segons resan los cartells, dita producció ha obtingut un gran éxit; pero, vaja, si aquesta es *la herencia* que han de deixar, poca cosa tindran que agrahir á la companyia Calvo-Giménez los devots al art dramàtic.

Lírich.—Los quatre grans concerts executats en aquest elegant teatro. afeginthi ademés l' extraordinari deduïment passat, han sigut altres tants triomfs pel mestre Nicolau que tant brillantment los ha dirigit. En tots ells lo teatro s' ha omplert á bessar d' un públich inteligent qu' ha saborejat ab delícia tots los números dels programas, qu' han resultat escullidíssims.

La gruta de Fingal de Mendelssohn, la *Marca Fúnebre* de Berlioz, las *dansas* de Grilg qu' entussiasmaren al auditori, tenintse'n de repetir duas, *La sinfonia Pastoral* de Bethoven y en fi, per no anar detallant los programas, la gran escena del *Parsifal* de Wagner, que s' ha tocat en tots los concerts y que en cada audició ha sigut més saborejada y més aplaudida.

També s' han executat varias composicions d' autors catalans. A més de *Lo cant de la montanya* que ja citarem en lo número anterior, hem sentit una marina nomenada *Retorn!* de García Robles, un «Pasa calle» pera quarteto de corda de García Faria y una *Egloga* de Millet.

Pera avuy dissapte está anunciat un concert extraordinari en honor del mestre Nicolau, haventse anunciat un programa tant escullit, que constituirá sens dubte un gran aconceixement musical.

Estém segurs que tots los que senten afició per l' art musical acudirán avuy al Teatro Lírich á rendir un tribut de admiració al beneficiat que tan bona música 'ns ha fet sentir en los concerts per ell dirigits.

Romea.—Com á novetat teatral sols pedém consignar aquí l' estreno del quadro de costums *¡Qui... compra... maduixas!* del que 'n parlém en lo lloch corresponent.

Novetats.—De *L' Hereu Jordi*, obra darrerament estrenada, 'n doném compte en la secció de «Teatro Catalá.»

Dijous devía tenir lloch l' estreno de la parodia de *L' ánima Morta*, titulada *La taberna del Ninot*, original de D. Enrich Moragas y de la que 'ns reservém parlar-ne la setmana entrant.

S' ha posat en estudi la colecció de vistas *La llenterna mágica*.

Tivoli.—Després d' algunas representacions de *La vuelta al mundo*, la Empresa ha tornat á desenvaynar l' espectacle de *El País de la olla*, lo qual que no pot resultar més nou ni de més bon gust.

Eldorado.—*Lo secret dels sabis* cada nit se fa aplaudir y especialment las coplas que canta lo Sr. Colomer que s' han de repetir sempre una infinitat de vegadas.

Y com si ab aquesta obra no n' hi hagués prou, cada nit se dona al públich, á tall de torna, una sarsueleta en un acte de las que més éxit han obtingut.

De manera qu' en consciencia no 's pot demanar més.

Circo Ecuestre.—La pantomima *La rendición de Granada y el inmortal Colón*, segueix portant molta gent á aquest Circo.

Pera ahir divendres estava anunciat lo benefici de D. Fernando Guerra, autor de dita pantomima.

Suposém que tindria un plé.

Circo Español Modelo.—La notable companyia qu' hi actúa 's veu aplaudida en totas las funcions, especialment Mr. Llop en sos treballs d' hércules.

Alcázar Español.—Hi actúa una companyia dramática dirigida pel primer actor D. Vicens Miquel, posant en escena los més aplaudits dramas del repertori.

Ademés actúa també en aquest local lo parella Llisas que sempre 's fa aplaudir.

Avuy comensa 'l *Tenorio* lo seu regnat, regnat curt, afortunadament.

Per lo que puga ser, comensarém per obrir lo parayguas... y que Deu s' apiadi de nosaltres.

LABRUGUERA.

Societats Recreatives

L'Atlàntida.—Pot ben be calificar-se d'extraordinària la funció donada dissapte al vespre en aquesta societat ab motiu del benefici de D. Ramón Balaguer.

Dit senyor se proposà que la funció resultés un aconxeiximent *dintre de sa classe*, y en veritat que no descuydà cap detall á fi de conseguirho.

Profusament decorat tot lo local, especialment la sala y la entrada d' aquesta, formada per dos *parterres* y ab bonichs grupos de preciosas plantas, patentisava lo bon gust del beneficiat á quin cárrech estigué tota la direcció.

Un hermós nen, vestit elegantment de rigurosa etiqueta, ab frach vermell, al entrar las senyoras las obsequiava ab bonichs rams de flors.

Lo programa de la funció era escullit, estant confiada una gran part d' ell al beneficiat, que lluhí las bonas condicions que posseeix pera lo teatro.

Junt ab la Srta. Serrano, interpretá ab molt acert lo diálech catalá *Un cop de telas* y un altre en castellá.

Desempenyá acertadament lo monólech *Sense dona* y llegí ab aplauso una bonica poesia.

Altres alicients oferí la funció, com son un número de cant, á cárrech de la Srta. E. Tort, que siguió molt aplaudida, y altre en lo cual lo senyor F. P. pintá en cinch minuts un quadro al oli que siguió sortejat entre lo concurrencia.

No podia faltar lo *clou* de la vetlla y aquest vingué, després de la funció, en forma de una ben disposada taula, quin adorno era format per flors, pastas, vins y variadíssima provisió de fruytas.

Companyes, artistas y prensa sigueren obsequiats ab aquest *lunch*, entre coral expansió y honrantse ab la galanteria desplegada aquella nit per l' anfitrió don Ramon Balaguer, de la que tots ne guardarán grat recort.

Círculo Ultramarino.—*Las carbassas de Montroig* y *Un cop de telas* sigueren las obras que diumenge últim se posaren en escena.

Cumpliren be tots los que prengueren part en lo desempenyo de ditas obras, distingintshi especialment la Srta. Castillo y los Srs. Poch y Mercader.

Foment Regional (Sant Martí de Provensals).—Dissapte passat tingué lloch la inauguració del teatre que aquesta societat ha tingut lo bon acert de construir.

Se representaren lo bonich diálech *Sortint del ou* desempenyat per los nens Roseta, Grau y Pauhet Sirvent, *Lo triomf de la Fé*, per las Srtas. Recasens, Oliva y Lafulla. Lo drama históric *Agonia de Colón*, per los Srs. Miquel y Andreu Sirvent, Bast y Puig. Y terminá la festa ab lectura de poesías.

Tots quants hi prengueren part cumpliren be, essent objecte de aplausos y felicitacions.

J. XIMENO.

Novas

Tots los senyors que desitjin las cubiertas del drama *L' Agulla*, poden obtenirlas, mediant la presentació del primer full á l' Administració durant las horas de despatx.

Los que vulguin deixar á nostre cárrech la enquadernació, entregant tots los folletins (en bon estat) y la cantitat de vint céntims de pesseta, rebrant al acte lo tomo de *L' Agulla* enquadernat.

Aquesta última condició es sols válida desde avuy fins al dia 10 de Novembre próxim.

La reforma que anunciém en la tercera plana de las cubiertas, comensará en un dels números corresponent al próxim mes de Novembre.

Está próxim á publicarse lo tomo de composicions premiadas en lo primer Certamen del Círcul Positivista.

Demá per la tarde deu celebrarse una reunió pública á Moncada, convocada per la Comissió de Propa-

ganda del *Foment Catalanista* al objecte d' explicar las teorías regionalistas.

Procuraré donar compte á nostres llegidors.

PETIT CONCURS

(Bases publicadas en lo número 33.)

CONTINUACIÓ DELS PLECHS REBUTS

Número 2, J. Font Martínez.—3, Joan Manubens Vidal.—4, Dolors Mont.—5, Francesch Torres.—6, Joseph Escachs y V.

Enigmas

ANAGRAMA

Per una riera
que es plena de tot,
cert dia vaig veure
total cassadors,
que ab fatichs y penas
y ab lo tot al coll,
van seure un bon rato
á escalfar la tot,
junt ab lo que havian
cassat per lo bosch;
y al cap de una estona,
s' ho van cruspí tot.

FRANCISCO CORBELLA Y VILAR.

GEROGLIFICH

P R B
1892
OOOOO
LA LA
K D I R
I

P. ROVELLAT

(Las soluciones en lo próxim número.)

Soluciones als Enigmas insertats en lo número 37.

XARADA.—Re-ca-sens.

TRENCA-CLOSCAS DOBLE.—La pena de mort.—Los Segadors.

TERS DE PARAULAS.—

		M	I		
		a	s	i	a
M	a	t	i	a	s
I	s	i	d	r	o
		a	r		
		s	o		

ANAGRAMA.—Mica-Cami.

LOGOGRIFO.—Danubi.

GEROGLIFICH.—Qui deu cent, deu deu deus.

AVIS

Tots quants presentin en nostra Administració, las soluciones de tots los Enigmas de aquest número, tindrán obció al premi consistent en sis láminas, per lo qual s' estableixen las següents condicions: S' admeterán las soluciones desde la sortida del número fins á las cinch de la tarde del dilluns. Cada *plech* contenint ditas soluciones se li darà lo número d' ordre de sa presentació. A las set de la tarde del dit dilluns se verificará un sorteig y lo *plech* qual número resulti premiat, aquell haurá obtingut lo premi.

Cada *plech* deu anar acompanyat de unas cubiertas de aquest número.

Correspondencia

Carlos Sals; Cansonaire: Manuel Llofríu; Poch cabell; Jaumet Maco; Trip-trap; Un calsas; R. Ribó; Ramón Agost; Carlos Refla A. Lionart, Un mal creyent; R. Soriano; lo que han enviat no va prou bé.

Cantiner; Noy Sabi; C. Martell; M. Rufi; P. Rovellat; M. Campanyá; y A.: Geroni Martí; Cintet Barrera y Cargol; aprofitaré alguna cosa.

Romeo Anglada: no es aprofitable.—Joseph Mari: será servit.—M. Genís: l' assumpte es bó, lo treball es incorrecte.—P. R. T.: la Dolora no, l' altre sí.—Carlos Sangenis: procuraré complaurel.—C. M.: Vilafranca: no varem rebre lo que diu, ara queda tot servit, pot enviarlo en sellos.—J. F.: Vilanova: carta per correu.—R. Francisco: es poch agradable.—Juli Marsal: per ara no canta bé.—Un catalá de Mahó: Ja está segü qu' es seül.—Nofre Nafra: voste n' sabrá, practiquisi forsa.

—Salvador Bonavia: no ns acabam d' agradar.—Dolors Mont; enirà.—Joseph Escachs y V.; no.—Q. Roig: grácias, será insertat.

Imp.—Muntaner, 46.